

Selda Terek

Karşı Penceredeki Kadın

Hayal edilen o...

Hayal edilen ol...

DESTEK YAYINLARI: 1229
EDEBİYAT: 389

SELDA TEREK / KARŞI PENCEREDEKİ KADIN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2020 (3.000 Adet)
4. Baskı: Nisan 2020
5. Baskı: Mayıs 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-759-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Selda Terek

Hayal edilen o...

Hayal edilen ol...

Karşı Penceredeki Kadın

Teşekkür

Bizi bu satırlarda buluşturan **yaşamın her adımına** ve **siz sevgili okuruma** teşekkür ederim.

Bana yüreklerini açıp hikâyelerini sakınmadan anlatan,
o **altı özel kadına** teşekkür ederim.

Bu kitabın yazım aşamasında, benimle birlikte kitaba emek veren sevgili **Adnan Çevikel'e**, sadece gazeteci, film yapımcısı ve daha pek çok vasfın sahibi olarak değil aynı zamanda güvenilir bir eleştirmen ve çok iyi bir dost olan **Elif Dağdeviren'e**, gerçek repliklerini ve bazı yazılı sosyal medya paylaşımlarını bu kitapta kullanmama izin veren, espri gücüne ve kalemine güvendiğim,

eski savaş muhabiri, yeni marangoz dostum sevgili

Hakan Denker'e, fenomen bir yazar olmayı damarlarına kadar hak eden, yazı diline ve bazen de sivri diline bayıldığım kendi güzel, kalbi güzel arkadaşım **Nilgün Bodur'a**, Tokat'ta en kalabalık ve aktif okuma gruplarından birinin başkanlığını yapan, tanıdığım en tatlı insanlardan biri olan değerli **Nurdan Akça'ya**, her kitabımda bana destek olan eski eşim, daimi dostum **Sinan Terek'e**,

kitabımın kapak tasarımı için **İlknur Muştı**'ya,
dizgi için **Cansu Poroy**'a, sosyal medya ve grafik çalışmaları için
Tuğçe Budak'a, Destek Yayınevi'nin tüm çalışanlarına,
değerli editör **Devrim Yalkut**'a
ve
her koşulda, her zaman yanımda yer alan
biricik kardeşim, kankam, dostum **Yelda Cumalıoğlu**'na
yürekten teşekkür ederim...

Selda Terek

*Okuyacağınız hikâye,
değişik sosyal statüdeki altı kadının,
her biri ayrı zaman ve mekânda geçen gerçek öykülerinin
bir araya getirilerek kurgulanmış halidir.*

Yazardan İlk Söz

Her roman biraz eksiktir. Biraz hatalı, biraz öznel, biraz çelişkilili... Şüphesiz bu da öyle. Ama her roman aynı zamanda, gerçeğin başka bir ifade şekli, başka bir yüzüdür. Gerçek ise sahibi olmayan nesnel bir şey...

Bakın nereden çıktı *Karşı Penceredeki Kadın* fikri; en iyisi o film sahnesini anlatmakla başlayayım:

“Evde eşiyle tartışmaktayken, adamın gözü karşı pencerede gitar çalmakta olan kırmızılı kadına takılır. İlgisini çeken bu kadını günler, hatta aylar boyunca kendi penceresinden izler. Henüz tanışmadan ona âşık olur çünkü hayal gücüyle besleyip devleştirdiği duygular, kadının güzel fiziği ile birleşince ortaya erişilmez, harika, kusursuz bir platonik aşk çıkar. Günler geçer, adam o gizemli kadınla ne yapar eder, bir şekilde tanışır. Heyecanlıdır. İlişkileri ilerler, bu arada evdeki sıkıntı iyice büyür ve eşinden boşanır. Adam, eski karısıyla beraber yaşadıkları evi bırakıp yeni aşkının yanına, karşı bloka taşınır. İlginç olan; bu sefer adamın gözetlediği karşı penceredeki kadın, eski karısıdır...”

Bu özet bir Woody Allen filmi sahnesine ait: *Tall Dark Stranger*.^{*} Bu sahne önemli çünkü kitabımızın isminin kaynağı... Okuyacağınız hikâyenin filmle pek ilgisi yok, baştan söyleyeyim.

Sevgili okurum:

Eğitim ve danışmanlık çalışmalarım sırasında bana yaşadıklarını anlatmış altı kadın danışanımdan çıktım yola ve kendilerinin de izniyle –isimleri ve meslekleri değiştirmek kaydı şartı ile– yaşadıklarını bir kurgu altında topladım. Kitapta bahsi geçen hanımların her biri iyi eğitilmiş, işleri güçleri olan kişilerdi. Ortak özellikleri, eşleri veya sevgilileri tarafından terk edilmiş ve yaşadıkları travmalar yüzünden yara almış olmalarıydı. Onlar güçlü kadınlardı. Ancak gördüm ve biliyorum ki güçlü insanlar da herkes, hepimiz gibi pek çok zaman yorgun düşüyorlar, yenilmiş hissediyorlar. Hem de düşündüğünüzden daha sık. Belki çok klişe olacak ama, “Güçlüyü güçsüzden ayıran tek fark, güçlülerin kendilerini daha çabuk toparlayarak tekrar doğrulma cesaretini göstermeleri...” cümlesini ben de kuracağım. Bu hanımları tanıyınca, tespitimin doğru olduğuna bir kez daha kanaat getirdim. Bana ilham oldukları için her birine tek tek teşekkür ederim.

Kitabımızda kişisel gelişim ve roman türlerinin iç içe işlendiği bir çalışma göreceksiniz. Hikâyede, bir yaşam koçunun danışanlarına *Karşı Penceredeki Kadın* olabilmeyi önemi ve yollarını anlattığı kişisel gelişim öğelerini bulacak, farklı tonda işlenen bu bölümlerin yanı sıra, her biri ayrı zaman ve

^{*} *Tall Dark Stranger* (Uzun Boylu Esmer Adam), Woody Allen’in yazıp yönettiği ve Antonio Banderas, Josh Brolin, Anthony Hopkins, Gemma Jones, Freida Pinto, Lucy Punch, Naomi Watts’in başrollerini oynadığı, 2010 yılında vizyona giren İngiliz-İspanyol-Amerikan ortak yapımı komedi-drama filmidir.

mekânda yaşanmış gerçek öykülerden artakalan hüzünlerin, öfkenin, değersizlik duygusunun nasıl aşıldığını bir roman kurgusunda okuyacaksınız.

Hikâyemiz henüz bitmedi, hiçbir hikâye bitmez. Bu da *Karşı Kaldırımdaki Adam*'da devam eder belki.

Saygılarımla...

Selda Terek

Birazdan yeni bir hayata adım atacak herkeste var mıdır bu his? Herkes benim gibi, son bir kez bakar mı terk etmek üzere olduğu alışkanlıklarına? Son bir nefes çeker mi buruşturup atacağı paketteki zehirden? Son bir kahve, son bir sessiz an, bir veda sevişmesi yaşar mı kendince?

Tüllerin arasından sızan gün, çiçekli dantel desenler bırakıyor yerlere. Fiskosun üzerindeki kristal çanaktan kırılan ışık, duvarda oynuyor. Ne kadar da panikte. Parmağımdaki tek taş yüzüğe bakıyorum da... Bu kadar büyüğünün gerçek olduğuna inanmak da inandırmak da zor. Taşması sorumluluk gerektiriyor. Erkeğin bir güç göstergesi galiba bu; kadında kendi gücünün yansımaları görmek istiyor. Güçsüz olan da elmas madenlerindeki yıkımı bahane ediyor. Ne kadar da sarıh her şey.

Gün geçtikçe daha da buruşacak ellerim. Kahverengi beneklerle, benlerle dolacak. Tırnaklarım yol yol kırılacak. Ve bu yüzük –eğer hâlâ duruyorsa parmağımda– daha da sırtacak.

Sahi birazdan yeni bir hayata adım atacak herkeste var mıdır bu his? Herkes benim gibi, son bir kahve falı kapatır mı kendine bakmak üzere? Şu ışıklara bak! Bu hayatta karşılaştığımız pek çok şeyin de onlar gibi birer yansıma olduğu gerçeğini hatırlattıkları

halde, her türlü zorluğa ve kötülüğe rağmen dünyanın muhteşem bir yer olduğunu bana fısıldadığı gibi fısıldarlar mı herkese bunlar?

Cevaplarımı merak ettiğim için sormuyorum, sadece kucağımda bir tomar ders notu ile oturduğum koltuğumda hissettiğim duyguyu anlatmak çabasıyındayım.

Niye bu cümlemin altını çizmişim? *“Konfüçyüs’e göre, yer ve gök sürekli bir devinim içinde olmalarına karşın birbirini dengeleyen unsurlardır. Ortak varoluşlarının uyumu, doğanın tamamında mevcuttur. İnsan da bu koşullara tabidir ve evreni örnek alıp ona benzemeye çalışması gerekir.”*

“Bak sen!”

Neyi hatırlamak istemiş de işaretlemişim bu kısmı, bilmem. Ne düşündürmeli bana insanın evreni örnek alması? Şimdi, bu kadar az zamanım kalmışken, ders çalışmanın sırası mı?

Valizler hazır da çiçeklere su verdim mi bakalım? Duyguyla mı adım atmalı evrene göre, mantıkla mı? Her ikisini de harmanlamalı ama olmadı mı olmuyor işte. Orkideler dayanır da, kapıcıya anahatar bırakayım olmazsa şu balkondakilere su versin ara sıra. İnsanı insan yapan aklıdır deyip, o varlığından pek fazla şüphe duyulmayan cüzi iradeyle adım attığımızı sanmaya devam mı etmeli, yoksa akışta mı kalmalı? Perdeleri de kapatsam mı? Yok, yok orkideler ışık alsın. Konfüçyüs de şişman adammış be. Onun vegan olduğundan şüpheliyim. Niye? Vegan mı olmalı ki? Buda ile karıştırıyorum da ondan. Bak o vegan olabilir. En güzel tatları tadamadıktan sonra dünyada sağlıklı olmanın ne önemi var ki? Sütlaç, en sevdiğim Uzakdoğu tatlısı olabilirdi ama değil. En sevdiğim tatlı ama Uzakdoğu’dan değil. Pirinci düşününce çekik gözlü gülümseyen, çeltik tarlasında çalışan adamlar geliyor aklıma. Ona bakarsan en güzel inekler de İsviçre’de, süt de, Cem de...

Amaaan! Çağrışımlı düşüncelerim yine kendini aynı yere bağladı, hiç şaşırmadım. Kafamda cevabı verilemeyecek, gereksiz, deli sorular. Kendinden başka kimsenin fazlaca umurunda değilsin kızım. Bir de bu nohut büyüklüğündeki yüzüğü alan adamın, müstakbel bir tanemin umurundayım galiba...

Huzurluyum, mutluyum bu aralar, önemli olan da bu. Zihnim biraz bulanık ama olsun artık o kadar. Ne biçim bir üç yıl geçirmi-
şim, düşünüyorum da...

**“Alo karakol mu?
Kocam kayboldu kime haber vermem lazım?”**

Üç sene önce

Akşam saat dokuzu yirmi geçe, daha fazla beklemeye dayanamayıp polisi aradım.

“Alo, bir kayıp kişi bildirimini yapmak istiyorum. İlgili birime bağlar mısınız lütfen?”

“Kaybolan kim?”

“Kocam.”

“Kaç gündür kayıp?”

“Öğleden sonra ikiden beri...”

“Hanımefendi şaka mı yapıyorsunuz?”

“Ne şakası? İşinden benimle buluşmak üzere çıktığından beri haber yok.”

“Endişelenmeyin, sık görülen bir vaka bu.”

“...”

Karakolu aramadan 78 saat önce

Kulağıma eğildi ve fısıldadı:

“Bir çocuğumuz olsun istiyorum...”

Hayretle baktım yüzüne. On dört sene boyunca benim en çok arzuladığım ama o istemiyor diye bastırıp vazgeçtiğim annelik

duygumu sahiden bana armağan etmek istiyor mu, yoksa dalga mı geçiyor diye... Ciddi görünüyordu.

Bilirsiniz, insan ne yaparsa yapsın, ne kadar şanslı ve özgür olduğunu hissederse hissetsin, hayatında *olmayan*ın hüznünü yaşamaktan geri durmaz. İşte benim büyük hüznüm de buydu; çocuğumun olmaması... Peki Kerem'inki?

Onun yıllar önce bu konuyu açılmamak üzere kapattığını düşünüyordum ama kulağıma fısıldadığı bu sihirli cümle, onun büyük hüznünün beni *bu eksik ile baş başa bırakmış* olmak olduğunu hissettirdi bana. Ona daha da çok âşık oldum. “İşte!” dedim. “İşte benim sevdiğim adam! Ben onun için anneliğimden vazgeçmiştim, o ise benim için özgürlüğünden vazgeçmeye hazır...”

“*Bunu neden ben kırk dördüme gelmeden isteyemedin be adam! Bu hayal ve senin isteksizliğin arasında az mı bocaladım? Sana olan aşkı yüzünden anneliğimden bile vazgeçmeden önce neden bu kıvama gelemedin?*” serzenişi yapabilirdim ama yapmadım. O atmosferi, o sihri bozmak istemedim.

Erkekler ve çocuğu olan kadınlar pek bilemezler bu duyguyu; yani *çocuk diye dibi düşen gayet sağlıklı bir kadının aşkından olmak uğruna anneliğinden vazgeçmesi* fedakârlığını... Evet, empati kurabilenler ne demek istediğimi bir miktar anlayacaklardır elbet ama yine de çocukluğundan beri hayatını kendi bebeğini kucaklamak üzere kurgulamış sağlıklı bir kadının, deli gibi özlem çekerken, bunu hiç ama hiç istemeyen bir adama âşık olup en büyük emelinden vazgeçmesini gerçek manada duyumsayacak insan pek azdır. Bu konunun dünyanın sonu olmadığını ben de farkındaydım. Ama durum buydu: O, *çocuk* lafı açıldığında tüyleri diken diken olan adam, bir anda farklı bir yaşam formuna dönüşüvermişti. İlginçti. Olağanüstüydü...

Durun! Az daha başa dönmem gerekiyor...

Tatilimizin son günüydü. İsviçre, Zermatt'ta kayak yapıyorduk. Geçirdiğimiz belki de en güzel kış tatiliydi. Üstelik seyahat planlarımız henüz bitmemişti, nisan ve mayısı da içine alan başka programlarımız da vardı.

Yıllarca deli gibi çalışmış, birikim yapmış çocuksuz bir çift için, kazandığını dünyayı gezmeye harcamaktan daha keyifli ne olabilirdi ki? Biz de yıllardır bunu yapıyorduk. Geleceğimiz konusunda fazlaca endişelenmemizi gerektirecek bir şey yoktu çünkü bizden sonrasını dert edeceğimiz bir yeni nesil katmamıştık bu hayata. Yakın arkadaşlarımızın o ayki okul taksiti için ayırdıkları parayla biz bir koşu Broadway'e gidiyor, hoş bir müzikal izleyip geliyorduk. Kazandığımızı eve, arsaya, borsaya değil bilete, otele, yeni yerler görmeye harcıyorduk. *"Amaaan ölümlü dünya, kazanıyoruz, nasıl olsa yanımızda götüremeyeceğiz"* mantığıyla ajandalarımızda bazı zaman aralıkları hep kapatılmış ve üzerlerine siyah gazlı kalemle yeni bir ülkenin adı yazılmıştı.

Bu söylediklerim belki şımarıkça, aristokrat problemler olarak görünecek sizlere, biliyorum. Böyle bir düşünceye kapılsanız yeridir. Bir grup beyaz yakalının yaşam tipinden bahsediyorum ne de olsa; işi gücü yerinde, çalışıp yorulan, yorulunca dinlenmeyi hak ettiğini düşünen, nispeten ekonomik kaygısı az, değişik aktiviteler için para harcamaktan geri durmayan, zamanına hâkim, çocuksuz –ki bu çocuksuz kısmın altını çiziyorum– günümüz metropol insanından... Ama öyle bir eksiği var ki bu insan tipinin, inanın yerlerinde olmak istemezsiniz. Eksik olan şey: *Ortak kaygı yaratacak o önemli hayat misyonu...*

Böyle ileri tarihli küçük planlarımız da olmasa, bu çoklu ve çapraz ilişkiler dünyasında, bizim gibi insanları eşleriyle bir arada tutacak motivasyon ne olurdu acaba? Paranın satın alabileceği tüm hoşlukların ilişki kurtarıcı bir yanı vardır. Bir seyahat programı 1-3 ay ekler beraberlik sürenize, bir barbekü partisi 7-8 saat... Gece âlemlere akmalar, süreyi kısaltmıyorsa şükretmeniz yeterli, onlar genelde ters teper. Birlikte gidilen kurslar (yemek, dans, fotoğrafçılık...) 3-5 aydan başlar. Netflix ve film/dizi izleme sitelerini de bu sürelerle eklersek, ömür boyu bir yastığa baş koyabilecek sebepler üretmeniz mümkün hale gelebilir. Arada güzel fantezili sevişmeleri de ihmal etmemek kaydı şartı ile tabii... Ama kabul etmek gerekir ki bir ilişkide tartışmasız olarak en büyük bağlayıcı güç, ortak hedefler, ortak kaygılar ve ortak bir bebektir. (Böyle düşünüyordum, çünkü o dönemde henüz Sevinç Sıkar ve *Karşı Penceredeki Kadın* ile tanışmamıştım.)

İşte o bebek –benim doğuracağım, kendi kanımdan, canımdan, sevdiğim adamdan olacak olan– yıllar önce istemeyi de, olsa kaşı gözü nasıl olur diye merak etmeyi de bıraktığım, hormonlarımın itici gücünü bastırıp, çelişkilerimle boğuşup altüst olan psikolojimi bile düzelttiğimi sandığım, sırf Kerem istemiyor diye hayalinden bile vazgeçtiğim ama son kertede gündeme geldiğinde yine yelkenleri suya indirip heyecandan ve sevinçten çıldırdığım şeyin ta kendisiydi. Bunları böyle detaylı anlatıyorum ki konunun benim için önemini anlayın...

Her neyse, son bir zirve yapıp, eşyaları toplamak için odaya dönmeyi planlıyorduk. Aşağı yukarı 2800 metre yükseklikte insanın beynine oksijen mi gitmiyor, minicik kayak tulumlarıyla oradan oraya kayan, sarışın tatlı çocuklar mı güzel göründüler, yoksa başka bir ülkede bambaşka bir duygu durumunda ne dediğimizi,